

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φ6λ. 542

Τιμὴ Φ6λλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΓ'.

Τηλ. 628.280

15 Μαΐου 1968 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

ΚΑΤΑ τὴν βυζαντινὴν περίοδον παρουσιάσθησαν εἰς τὸ προσκήνιον τῆς Ἱστορίας περιφανεῖς προσωπικότητες, αἵτινες ἔδρασαν καὶ ἐμεγαλουργήσαν καὶ κατέλιπον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἅλῃστον μνῆμην τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων των ὡς ἓνα φάρον πάμφωτον καὶ ἀειλαμπέστατον, διαχέοντα πανταχοῦ, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐν φῶς ἄπλετον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου, τῆς ἡθικῆς ἀνατάσεως καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν λαῶν. Μεταξὺ τῶν ἐξόχων αὐτῶν φυσιογνωμιῶν, κοσμοϊστορικῇ καὶ ἀνεπανάληπτος τυγχάνει ἡ τοιαύτη τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Ὡς διεξέλθωμεν ἐν ἐλαχίστοις τὰ περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός.

Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ Κωνσταντίου τοῦ Χλωροῦ, ὅστις εἶχεν ἀναδειχθῇ ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ, κατὰ τὸ ἔτος 291, βοηθὸς τοῦ Μαξιμιανοῦ εἰς τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων τῆς Δύσεως μὲ τὸν τίτλον τοῦ Καίσαρος.

Βραδύτερον, λόγῳ παραιτήσεως τῶν Αὐγούστων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, διεδέχθησαν αὐτοὺς οἱ ἕως τότε Καίσαρες Γαλέριος καὶ Κωνσταντῖος, ὁ πατὴρ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Τῷ 306, ἔνεκα τοῦ ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ Κωνσταντίου, ἐπικολοῦθησεν ἡ ὑπὸ τοῦ

στρατοῦ ἀναγόρευσις τοῦ Κωνσταντίνου εἰς Αὐγούστον. Ὁ Γαλέριος, ὡς γνωστόν, δὲν ἀνεγνώρισε τὴν ἀναγόρευσιν ταύτην καὶ τὸν περιώρισεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐν τῇ Δύσει Καίσαρος. Τέλος, τῷ 323, μετὰ πολλὰς περιπετειώδεις διαδικασίας, ὁ Κωνσταντῖνος ἀπέβη κύριος ὁλοκλήρου τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἀποκατέστησεν τὴν ἀπὸ μακροῦ διακοπεῖσαν ἐνότητα αὐτῆς.

Ὁ πατὴρ τοῦ Κωνσταντίνου, κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Εὐσεβίου, ὑπῆρξε χριστιανός, ἰδιαιτάτα δὲ ἡ μήτηρ του ἦτο γυνὴ χριστιανικῆς τάτης. Τινὲς ἐθεώρησαν ὑποπτον τὸν χριστιανισμόν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τὸν ἀπέδωσαν εἰς λόγους πολιτικούς, ἢ τὸν ἐξέλαβον ὡς ὑποκρισίαν. Ἀλλ' αἱ θρησκευτικαὶ ἐντυπώσεις ἐν τῇ πατρικῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ, ἡ εὐνοία, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπεδείξατο τοῖς χριστιανοῖς, ἡ ἐπιρροή τῆς μακαρίας αὐτοῦ μητρός, ἡ λαμπρὰ ἐκείνη θεοσημεῖα καὶ ἡ ἐπιμελής καὶ συχνὴ συνδιάλεξις μετὰ τῶν χριστιανῶν θεολόγων, ταῦτα πάντα οὐδεμίαν ἐπιτρέπουσιν ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς τοῦ Κωνσταντίνου ἦτο ὑποκριτικὸς. Οἱ μέγιστοι τῶν ἱστορικῶν ἔσπεισαν (ἀπέδωσαν) αὐτῷ τὸν θαυμασμόν καὶ ἀνωμολόγησαν, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος «ὑπῆρξεν ὄργανον τῆς θείας προνοίας πρὸς πραγμάτων τῶν κοσμοϊστορικῶν αὐτῆς βουλῶν».

Ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἱστορικῶν πηγῶν προκύπτει, πῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦτο λίαν οἰκεῖον εἰς τὸν νοῦν τοῦ Κωνσταντίνου.

Μὲ τοὺς ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμοὺς του ἔβλεπεν ὁ ὑψιπετῆς καὶ μεγαλοπρεπὴς αὐτὸς νοῦς, ὅτι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἔφερε τὴν σφραγίδα τῆς ἀληθείας καὶ ὅτι εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐκράτει τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκ τὸς τούτου, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ μήτηρ του τῷ ἐκαλλιέργησεν ἀπεριόριστον ἐκτίμησιν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ζωὴ τῶν χριστιανῶν ἦτο παραδειγματική.

Εἰς τὴν κατὰ τοῦ Μαξεντίου ἐκστρατείαν του ὁ Μ. Κωνσταντῖνος προσέδωκεν ἀληθῶς τὸν χαρακτῆρα συγκρούσεως τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ τῆς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας. Εἶναι ἀληθές, πῶς πολλάκις καὶ πρὶν ἀναρρηθῇ εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνακηρύξιν του, προσήνεγκεν ἰσχυρὰς ἀποδείξεις τοῦ μίσους του κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ τῶν εὐμενῶν του διαθέσεων πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν.

Ἐκδήλως, ὅμως, πλέον παρουσιάσθη ὡς χριστιανὸς ἐν τῇ κρίσιμῃ περιστάσει, πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ τοῦ Μαξεντίου μάχης, ὑπακούων εἰς τὴν κλήσιν τῆς συνειδήσεώς του, ἥτις ὑπῆρξε καθαρῶς χριστιανική.

Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος — ὡς ἀφηγεῖται ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος — εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ πρὸ τῆς ἐκστρατείας κατὰ τοῦ Μαξεντίου μετὰ μεσημβρίαν, νὰ ὑπέρκειται τοῦ ἡλίου τὸ ζωοποιὸν σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: « ἐ ν τ ο ῦ τ ω ν ἱ κ α ».

Τὴν ἐπομένην ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ διέταξε τεχνίτας ἱκανοὺς νὰ κατασκευάσουν ὁμοίωμα τοῦ ὁράματος, ἀφοῦ περιέγραψεν εἰς αὐτοὺς τὴν εἰκόνα, ἣν εἶχεν ἰδεῖ. Τοῦτο θὰ μεταχειρίζετο ὡς ἀμυντικὸν μέσον κατὰ τὰς μάχας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

Ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Κωνσταντίνου ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν ἀπροκάλυπτον αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ χριστιανισμοῦ, ὃν ἐκήρυττε πλέον καὶ ἀπεκάλυπτε δημοσίᾳ κατὰ τρόπον ἐπισημύτατον.

Ἡ τελικὴ μάχη συνεκροτήθη ἐκ τοῦ συστάδην εἰς τὰς ἔξω τῆς Ρώμης πεδιάδας, ὅπου ὁ Μαξέντιος ἐνίκηθη κατὰ κράτος.

Ἐγένετο δὲ ἡ περιβόητος ἐκείνη μάχη τὴν 12ην Δεκεμβρίου τοῦ 312.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀναφανδὸν ἐξεδηλώθη πάλιν πιστὸς ὑπέρμαχος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας τῷ 313, ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ διατάγματος τοῦ Μεδιολάνου (edictum Mediolani),

τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Διὰ τοῦ διατάγματος τούτου ἐπιτασσομένης τῆς ἀνεξιθρησκείας, ἐπροστατεύετο ἰδίως ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ κατὰ καιροὺς ἀπηνῶς διωχθεῖσα καὶ παρείχετο εἰς τοὺς χριστιανοὺς πλήρης ἰσότης δικαιωμάτων πρὸς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ἀρχαίας θρησκείας. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος δὲν περιώρισε τὴν δρᾶσιν του μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ διατάγματος, ἀλλ' ἐπροχώρησε μετὰ σταθεροῦ ζήλου καὶ εἰς ἄλλα ὑψηλὰ ἔργα. Κατέστρεψε πρωτίστως τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων καὶ ἐπροίκισε τὰς ἐκκλησίας διὰ πλουσίων εἰσοδημάτων. Κατόπιν ἔκτισε ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς, ἐψήφισεν ἀρχοντας χριστιανούς διὰ νὰ διδάσκουν παντοῦ τὴν εὐσέβειαν καὶ ὑπερεμάχησεν εἰς ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην, ἕως ὅτου ἠφάνισε τελείως τὴν εἰδωλολατείαν. Ἐβοήθησεν ὕλικῶς καὶ πνευματικῶς τοὺς ἐν Ρώμῃ χριστιανούς. Εἰς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας παρέσχε πολλὰς τιμὰς καὶ περιποιήσεις, ἄλλους ἀπεφυλάκισεν, ἄλλους ἐπανήγαγεν ἐκ τῆς ἐξορίας, οὓς ἡ ἀγριότης καὶ ἡ δεσποτεία τοῦ Μαξεντίου εἶχε καταταραχήσει καὶ ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἐξυψώσιν τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν δούλων. Τέλος, μετερρύθμισε ὅλην τὴν πολιτικὴν καὶ ποινικὴν νομοθεσίαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου. Λίαν σημαντικὴ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς ἦτο ἐπίσης ἡ κατὰ τὸ 330 μετὰθεσις τῆς αὐτοκρατορικῆς ἑδρας ἐν Βυζαντίῳ. Τῷ 321 ἐθέσπισε νόμον περὶ Κυριακῆς ἀργίας. Τῷ 323, εἰς ἡλικίαν μόλις 49 ἐτῶν, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἶχε καταστή κύριος ὁλοκλήρου τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Ἴδου τώρα καὶ κάτι σχετικὸν μετὰ τὴν καθαρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς θρησκευτικὴν ζωὴν τοῦ ἐνδόξου καὶ ἀγίου αὐτοκράτορος, ὡς τοῦτο ἀναφέρει ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος:

« Ἄλλοτε μὲν ἐγκλειόμενος εἰς (ὁ αὐτοκράτωρ) τοῖς βασιλικοῖς ταμείοις μόνος μόνῳ τῷ αὐτοῦ προσωμίλει Θεῷ, ἄλλοτε δὲ προεξῆρχε τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν καὶ ἄλλοτε συγκαλὼν τὰ πλήθη, ἐμύει αὐτὰ εἰς τὴν ἐνθεον διδασκαλίαν ».

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἐν δείγμα τῆς μεγίστης αὐτοῦ λατρείας καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ του βίῳ πολλάκις ἐξεδήλωσε.

Μία μικρὰ σκιαγραφία, μία ἀπλὴ καὶ βραχυτάτη μνεία τινῶν σημαντικωτάτων σημείων τῆς πολιτικοθρησκευτικῆς σταδιοδρομίας, μία

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Νῆψις, ἀπάθεια, διάυρισις

Μέρος 40

Οἱ νηπτικοὶ Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναφέρουν συχνότατα τὰς ἐννοίας ταύτας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀρρήτως συσφασμένα μετὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν, τὴν μυστικὴν ἐν Χριστῷ ἁγίαν βιοτήν, τὴν καθάρσιν τῆς ψυχῆς, τὴν ἐξαύλωσιν, τὴν ἀγιότητα. Ἡ «ν ἡ ψις» εἶναι μεγίστη ἀρεστή, διότι δι' αὐτῆς ὁ νηπτικός καταπολεμεῖ καὶ ἀπομακρύνει παντελῶς τοὺς ἐπερχομένους εἰς τὴν ψυχὴν λογισμοὺς, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τὴν ἀρχὴν καὶ ρίζαν τῶν παθῶν ὅταν ἐμφωλεύωσι μονίμως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν.

Ἡ «ἀπάθεια» εἶναι ἐπίσης ἄλλη μεγάλη ἀρετὴ, ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐν Χριστῷ τελείωσιν τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, καθότι δι' αὐτῆς ἀπαλλάσσεται οὗτος παντελῶς τῶν παθῶν καὶ καθίσταται, ἂν ὄχι ἐξ ὁλοκλήρου ἀπαθής, πάντως ὅμως, δυσκίνητος πρὸς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν.

Ἡ «διάκρισις» ἐξ ἄλλου εἶναι ἡ «βασίλισσα καὶ ἀρετὴ τῶν ἀρετῶν» κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, ἐπειδὴ δι' αὐτῆς ὁ νηπτικός δὲν παρεκκλίνει ποτὲ τῆς κανονικῆς καὶ σωτηριώδους πορείας τοῦ ἀποφεύγων τὰς ἐπισηφαλεῖς ἀκρότητας, αἵαι εἶναι ἡ ὑπερβολὴ καὶ ἡ ἔλλειψις.

Αἱ τρεῖς αὗται ὕψηλαι καὶ θεοφιλεῖς ἀρεταὶ παρέχουσι πτέρυγας εἰς τὸν νηπτικὸν καὶ καθιστῶσι τὴν καρδίαν τοῦ Ναὸν καὶ Κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀλλὰ πόσοι ἀγῶνες, δάκρυα, ἀλείλητοι στεναγμοί, προσευχαὶ καὶ θυσίαι ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν τριῶν αὐτῶν ἀρετῶν;

Νῆψις, ἀπάθεια, διάκρισις.

Τερὸν τρίπτυχον!

Πενιχρὰ καὶ ἀμυδρὰ ἀπεικόνισις τῆς μεγίστης φυσιογνωμίας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου εἶναι τὸ παρὸν μικρὸν καὶ εὐτελὲς πόνημα, ὅπερ ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ ἐκτίμησις ἡμῶν πρὸς αὐτὸν ἐφιλοπόνησεν. Ἐθεωρήσαμεν περιττὸν νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς πλείονας πληροφορίας, ἀφορώσας τὴν ζωὴν καὶ τὸ μεγαλεπήβολον ἔργον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἔστωσαν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τοῦ ἐνδόξου τούτου καὶ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος, τοῦ ἀνυπερβλήτου πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἐναρέτου ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία περιέβαλε μετὰ τὸν φωτιστέφανον τῆς ἀγιότητος, τὸν κατέταξε μεταξὺ τῶν ἁγίων καὶ τοῦ ἀπένειμε τιμητικῶς καὶ ἐπαξίως τὸν τίτλον τοῦ ἱεροστόλου.

Εἶναι τὰ μέσα, δι' ὧν ὁ νηπτικός δύναται νὰ πλησιάσῃ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἐνοσῇ ἡ καρδία του μετὰ τὸν ὅπ' Αὐτοῦ ἐρώμενον Χριστόν.

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν ματαιωτέρα στιγμή ἀπὸ ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ νηπτικός ἐλευθεροῦται ὁλοτελῶς τῶν παθῶν καὶ ἐνσῶται «ἐνώσει θείᾳ καὶ κρείττω» μετὰ τὸ ἄκρον ἐφετόν, τὸν Θεόν.

Ὅλοι αἱ θλίψεις, στενοχωρίαι, πικρίαι, βάσανοι, κακουχίαι, ἀσθένειαι, πειρασμοὶ καὶ ἀντίξοοι περιστάσεις τῆς παρουσίας ζωῆς δὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ τὴν ἀνεκλάλητον χαρὸν, ἣν πλουτεῖ ἐν ἑαυτῷ, τὴν χαρὰν ἐκείνην, ἥτις εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δωρούμενος εἰς τὰς ψυχὰς τὰς ἐκλεκτάς, τὰς ὁσίας, τὰς τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας καὶ ὑπὲρ Αὐτοῦ θυσιαζομένας.

Ἄς ἀγωνισθῶμεν ἅπαντες παντοιοτρόπως πρὸς ἀπόκτησιν τῶν τριῶν αὐτῶν ἀρετῶν, αἵτινες θὰ ἀπαλλάξωσι τὰς ψυχὰς ἡμῶν «τῶν ψεκτῶν παθῶν» καὶ θὰ μᾶς φέρωσι «εἰς τὴν ἐν τῷ ἡμῶν καὶ τὴν μέλλουσαν βασιλείαν» κατὰ τὸν ἅγιον Φιλόθεον τὸν Σιναΐτην.

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑ

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΟΥΣΑΙ
ΝΑ ΚΡΙΝΗΣ ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ

Ἀλλὰ λέγεις: Δὲν ἔχω λοιπὸν ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ κρίνω τὸν ἱερέα; Ὁχι, δὲν δικαιούσαι.

Ἐάν οἱ λαῖκοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐρευνοῦν τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τῶν πνευματικῶν των πομένων, διὰ νὰ αποφασίσουν ἂν πρέπει νὰ πεῖθοι αὐτοὺς ἢ νὰ ἀνταρτεῖον, τότε οἱ ἀρχόμενοι θὰ ἔθεταν τὸν ἑαυτὸν των ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀρχοντας, καὶ τὸ πᾶν θὰ ἐγένετο ἄνω κάτω. Θὰ ἦσαν ἄνω τὰ πόδια καὶ κάτω ἡ κεφαλὴ. Ἡ δὲν ἀκούεις τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος λέγει: «μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῇτε», (Ματθ. Ζ' 1). καὶ τὸν Παῦλον, ὅστις μᾶς φωνάζει: «Σὺ τί κρινεῖς τὸν ἀδελφόν σου;» (Ρωμ. ΙΔ' 10). Ἐάν τὸν ἀδελφόν σου ἔχης καθῆκον νὰ μὴ κρίνης, πολὺ περισσότερον ὀφείλεις ν' ἀπέχης ἀπὸ τοῦ νὰ κρίνης τὸν ἱερέα. Ὁ Θεὸς σοῦ τὸ παγορεύει. Πῶς τὸ τολμᾷς ἐσύ; Ὅτερον ἀπὸ τὴν μοσχοποιῖαν εἰς τὴν ξοχημῖαν, οἱ περὶ τὸν Κορὲ καὶ τὸν Λαθὰν καὶ τὸν Ἀβειρὼν ἐπανεστάτησαν κατὰ τοῦ ἀρχιερέως Ἀαρὼν. Τί ἔγινε τότε; ὁ Θεὸς τοὺς κατέστρεψε. Ὁ καθεὶς λοιπὸν ἄς κοιτάξῃ τὰ ἰδικά του.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς τὸν δμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Πειραιῶς. Τῆς Ἀγ. Εἰκόνης συνοδευομένης τιμητικῶς ἐπὶ Ναυτικοῦ ἀγήματος, προπορεύεται ὁ Σεβ. Διακείας μετὰ τῶν Ἱερέων, καὶ τούτων προηγεῖται ἡ φιλαρμονικὴ Πειραιῶς.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΜΕΣΩ ΑΡΧΙΜ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΥ

Μοναχὸς Κοσμᾶς Κοντὸς	600
Μαρία Ρενιέση	270
Οὐρανία Τσαβαρῆ	150
Ἀρετὴ Αἰγενίτου	130
Μαρία Τζισάκη	500
Σοφία Μπαρμπά	100
Μαρία Πουλάκη	1.700
Βιολέτα Παπᾶ	100
Ἀνώνυμος	100
Βασιλικὴ Καλοδοῦκη	50
Εὐφρόνη Ἀλιφραγκῆ	150
Ἀνώνυμος	500
Φλώρα Βαφέα	100
Ἰωάννα Παντασοῦλα	40
Μαρία Κοντοράτου	25
Ἀνώνυμος	100
Ἀνώνυμος	200
Ἀνώνυμος	200
Π. Σ.	1.200
Ἀνώνυμος	50
Ἀνώνυμος	500
Μαρία Σζηνοῦ	50
Οὐρανία Φιλιππίκου	1.300
Φωτεινὴ Καραγιαννοπούλου	100
Γεώργιος Μπάτζας	100
Σύνολον	8.315

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγ. Πατέρων (20.5.68) πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναὸς Παιανίας-Ἀττικῆς δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν Δευτέραν μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί:

- 1) Ἀγ. Τριάδος Κορινθίων δι' Ἀρχιερ. λειτουργίας.
- 2) Ἀγ. Τριάδος Βοτανικοῦ (Τρίμη — Καψοράκη).
- 3) Ἀγ. Τριάδος Ν. Διοσίων (Π. Διονυσίου).
- 4) Ἀγ. Τριάδος Μπάλλας (Ἀττικῆς).
- 5) Ἀγ. Τριάδος Πεντέλης.
- 6) Ἀγ. Τριάδος Λουτρακίου.
- 7) Ἀγ. Τριάδος Λεβαδείας.

Τὴν 11 Ἰουνίου, ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τοῦ Ἀξιὸν Ἑστὶν πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας ἡ ὁμώνυμος Ἱερά Μονὴ εἰς Βαρυμπόμπην.

Τὴν 1ην Ἰουνίου π.ῆ. ἑορτὴν Ἀγ. Ἰουστίνου Μάρτυρος καὶ φιλοσόφου πανηγυρίζει τὸ Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον π. Ἰουστίνου εἰς Ντάρβηζα — Κερατέας.

Τὴν 12ην Ἰουνίου π.ῆ. ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ὁ-

νουφρίου ἑορτάζει τὸ ἀνωτέρω Ἑσυχαστήριον μετ' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἐξοχώτατον

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ

Πρόεδρον Κυβερνήσεως, Ἀθήνας

Σήμερον, 23 Ἀπριλίου, ἑορτὴν Ἀγίου Γεωργίου Μεγαλομάρτυρος Παλαιὸν Ἑορτολόγιον, ἐπὶ ὁνομαστικῇ ἑορτῇ σας, εὐχομαι χρόνια πολλά, χριστιανικά, ὀφείλων — πνευματικὴν ἐνίσχυσιν — Χρηστὴν Διοίκησιν Ἑθνους, ὡς καλῶς διαδίδετε, σώσατε καὶ ψυχὰς Ἑλλήνων Χριστιανῶν με ἀλλαγὴν ἑορτολογίου, αὐτὸ θέλημα Θεοῦ, ἵνα λάβετε ὅλοι σας στέφανον ἀμάρταντον.

Παν. Κοσμίopoulos

Μεσολογγίου 24, Χαλάνδρι, Ἀττικῆς

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24-4-1968

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Γενικὸς Διευθυντής

Γραμματεία

Ἀριθ. πρωτ. 18808)10)12598 στ.

Π ρ ὁ ς

Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

Γραφεῖον κ. Ὑπουργοῦ

Ἐν ταῦθα

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσωμεν ὑμῖν συνημμένως τηλεγράφημα Ἱερᾶς Συνόδου Παλαιοημερολογιτῶν, αἰτουμένης ἐπαναφορὰν Ἰουλιανοῦ ἑορτολογίου καὶ νὰ παρακαλέσωμεν, ὥπως λάβητε γνῶσιν, διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.

Ὁ Διευθυντής

Μιχαὴλ Ἐλευθεριάδης

Κοινοποιήσις

Ἱερὰν Σύνοδον Παλαιοημερολογιτῶν

Ἐν ταῦθα

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Ἡ Ἀγία Πεντηκοστή

Ἐφθασεν ἤδη καὶ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, θεολογικῶς ἐορταζομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, δοξολογούσης τὴν κατάβασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δι' ὑψηλῶν ὕμνων τῆς Ὑπεραγίας Τριάδος, καὶ κοσμούσης διὰ τοῦ ὀνόματος Αὐτῆς, τὴν πανήγυριν τῆς πρώτης ἡμέρας τὴν δ' ἐπιούσαν ψάλλει, ἐν ὁμοίοις ᾠμασιν, τὰ εὐεργετικά χαρίσματα, τὰ ἐκχυνόμενα ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τὸν πιστεύοντων. Ἀπὸ τῆς θριαμβευτικῆς ἐπὶ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων καταβάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐτελειώθη ἡ εἰς τὸν κόσμον ἀποκάλυψις τῶν τριῶν προσώπων τῆς Θεότητος. Διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, καὶ ἰδίως διότι ὁ ἀσεβέστατος Ἀρειος ἐτόλμησε νὰ προσβάλλῃ τὴν ἀρχαίαν βάσιν τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Πίστεως, ἐναντίον τῶν καθαρῶν λόγων τῆς Ἀγίας Γραφῆς, μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος βλάσφημος, ὁ Μακεδόنيος, ἤρchiσε ν' ἀπορρίπτῃ τὴν Θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ τηρηταὶ τῶν δογμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφορίσαντες διὰ Συνδικτοῦ ἀναθέματος τοὺς αἰρετικούς ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς περιστολὴν τῶν πιστῶν ἀπὸ τῆς φθοροποιοῦ διδασκαλίας, ἤνωσαν μετὰ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ὁ δὲ μέγιστος θεολόγος τοῦ καιροῦ τούτου καὶ τῶν ἐπερχομένων αἰώνων, στερεωσάντων αὐτῷ τὴν ἐνδοξὸν ταύτην ὀνομασίαν, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ φίλος τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ προκατόχος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου ἐπὶ τοῦ ποιμεναρχικοῦ θρόνου τῆς βασιλευσούσης, ἐχρησίμευσεν ὡς ὄργανον τῆς Ὑπεραγίας Τριάδος, ἐκθέσας κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων, τὸ ἀπρόσιτον αὐτῆς μυστήριον τοῖς πιστεύουσιν. Οὗτοι δὲ ψάλλουσιν ἐπίσης αὐτῷ «Ὁ ποιμενικὸς αὐλὸς τῆς Θεολογίας σου, τὰς τῶν ρητόρων ἐνίκησεν ὡς ἀλπιγγας ὡς γὰρ τὰ θάναθι τοῦ πνεύματος ἐκζητήσαντι, καὶ τὰ κάλλη τοῦ φθέγματος προσετέθεισαι παρὰ τοῦ Θεοῦ». Τοσοῦτον ὑψηλοὶ εἰσὶ οἱ δογματικοὶ λόγοι τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ὥστε μετεβλήθησαν εἰς χαρμοσύνην ὕμνους. «Λεῦτε, λαοὶ λέγει οὗτος, τὴν Τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Τίὸν ἐν τῷ Πατρὶ σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι. Πατήρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Τίὸν Συναΐδιον καὶ Σύνθρονον, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Τίῳ δοξαζόμενον, —μία Δύναμις, —μία Ὀυσία, —μία Θεότης, — ἦν προσκυνουῦντες πάντες λέγομεν, Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Τίον, συνεργεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρὸς δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδή-

μησεν ἐν Κόσμῳ. Ἅγιος Ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Τίῳ ἀναπαυόμενον, Τριάς Ἁγία, δόξα σοί».

Ἐἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ψάλλεται τὸ χαρμόσυνον τοῦτο ᾠσμα εἰς ἐκάστην λειτουργίαν μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν Ἁγίων Λόγων, (ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὐρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνουῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν). Ἡ ἐπομένη παραυθητικὴ προσευχὴ πρὸς τὸν Παράκλητον, καθ' ἐκάστην ἀκαταπαύστως προφερομένη παρ' ἡμῶν, εἶναι εἰς τῶν ὕμνων τῆς πανηγύρεως ταύτης «Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρὼν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Ἐπειτα ἀναγινώσκονται μετὰ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἰωὴλ καὶ Ἰεζεκιήλ, περὶ τῆς μελλούσης ἐκχύσεως τοῦ Πνεύματος, τόσον λαμπρῶς ἐκπληρωθεῖσαι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἶναι δὲ καὶ ἐκ τῆς Βίβλου τῶν ἀριθμῶν τοῦ Μωϋσέως τὰ περὶ τῆς ἀξιοσημειώτου καταπέμψεως τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἐπὶ τοὺς ἐβδόμηκοντα πρεσβυτέρους τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτε δηλαδὴ, ὁ Κύριος κατέβη ἐν νεφέλῃ παρὰ τῇ Σικνηῇ τοῦ Μαρτυρίου, καὶ παρεῖχεν ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Μωϋσῆ καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἐβδόμηκοντα ἄνδρας, καὶ οὗτοι ἤρχισαν νὰ προφητεύουν ἐν τῇ παρεμβολῇ ἐν μέσῳ τῆς ὁμιγύρεως, ἐν τῇ ἐρήμῳ ὡς ἐκήρυττον καὶ οἱ Ἀγ. Ἀπόστολοι εἰς τὰ πέφρατα τῆς οἰκουμένης ἀφ' ἧς ἡμέρας κατέβησαν ἐπ' αὐτοὺς, αἱ πῶναι γλῶσαι κατὰ τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους τοῦ Ἰωὴλ ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Κυρίου: «Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχέω ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐν ὀπνία ἐν νουπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται κ.λ.π.» καὶ κατὰ τὸν Ἰεζεκιήλ πάλιν: «Καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν λέγει ὁ Κύριος καὶ Πνεῦμα καινὸν δώσω ὑμῖν καὶ ἔσεσθε μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν» ἰδοὺ πάλιν πῶς ὁ Θεὸς Γρηγόριος θεολογεῖ: «Τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον Φῶς καὶ Ζωή, καὶ ζῶσα

πηγή νοερά. Πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθοῦ, εὐ-
θές νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθαι-
ρον τὰ πταίσματα Θεός καὶ
θεοποιούν. Πῦρ ἐκ πυρός
προϊόν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν
τὰ χαρίσματα, δὲ οὐ Προφη-
ται ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπό-
στολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέ-
φθησαν. — Ἐνόν ἀκουσμα: ξέ-
νον θέαμα Πῦρ διαιρούμενον
εἰς νομάς χαρισμάτων. Καὶ πρὸ
τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου, περὶ τῆς πρώτης
συναντήσεως τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος, μετὰ τῶν
Μαθητῶν Του, ἀμφότεροι οἱ χοροὶ ἐναλλάξ ψάλ-
λουσι τοὺς ἐκλεκτοὺς στίχους τῶν ψαλμῶν, προσφι-
κῶς παριστάντων τὴν εὐεργετικὴν παρουσίαν τοῦ
Θείου Πνεύματος ἐν τῇ Οἰκουμένῃ. «Οἱ Οὐ-
ρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ»
κραυγάζει ὁ εἰς «Καὶ τῷ Πνεύματι
τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ
δύναμις αὐτῶν» ἀπαντᾷ ὁ ἕτερος. «Ἡ
μαρτυρία Κυρίου πιστῇ, σοφί-
ζουσα νήπια» ἡπίως ἐκφωνεῖ ὁ πρῶτος,
καὶ σοβαρῶς ἀνταποκρίνεται ὁ δεύτερος. «Γῆ
ἐσεισθή, καὶ γὰρ σὶ οὐρανοὶ
ἔσταξαν, ἀπὸ προσώπου τοῦ
Θεοῦ τοῦ Σινᾶ». Ἰδοὺ καὶ τὰ κατορθώ-
ματα τῶν Ἀποστόλων, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ψαλμοδοῦ:
«Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν
ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ

πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥή-
ματα αὐτῶν» — Ἐξαποστειλεῖς
τὸ Πνεῦμα Σου καὶ κτισθήσαν-
ται καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσω-
πον τῆς γῆς — «Κύριος δώσει
ῥῆμα τοῖς Εὐαγγελιζομένοις
δυνάμει πολλῇ Κύριος ἐύλο-
γήσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν εἰ-
ρήνῃ».

Καθὼς οἱ Ἑβραῖοι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρ-
πῶν ἐόρταζον τὴν Σκηνοπηγίαν καὶ τοῦτο ἦν ὁ Τό-
πος τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ὅτε, μετὰ τὴν κα-
ταστροφὴν τῶν σκηνῶν τῶν σφμάτων ἡμῶν, θέλο-
μεν γεύσθαι τῶν καρπῶν τῶν κόπων ἡμῶν ἐν ταῖς σκη-
ναῖς τοῦ οὐρανοῦ οὕτω καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς
Πεντηκοστῆς συνηθίζει ὁ λαὸς οὐχὶ ἄνευ πνευματι-
κῆς αἰτίας νὰ μεταβάλλῃ διὰ κλάδων δένδρων πάν-
τας τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς προνάους αὐτῶν καὶ τοὺς
οἴκους, εἰς πρασίνας σκηνὰς τῆς προσκαιροῦ πε-
ριπλάνησεως ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διασκορπίζει ἄν-
θη ἐπὶ τῶν τάφων. Κατόπιν εἰς τὸν ποιμῶν ἐσπε-
ρινὸν ποῦ ἀρχεται, ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς κλίνας
γόνυ μετὰ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ὥραν πύλιν ἀναγι-
νῶσκει εἰς ἐπήκοον πάντων ἑπτὰ κατανυκτικὰς εὐ-
χάς, διαιρουμένας εἰς τρία μέρη εἰς τμήν τῆς Ἀγί-
ας Τριάδος, δέεται Ἀ περὶ τῶν ἁμασιῶν ἡμῶν,
Β. περὶ τῆς ἀναμενόμενης ἀνωθεν σωτηρίας διὰ τῆς
χάριτος τοῦ Ἀγ. Πνεύματος καὶ τέλος περὶ τῶν κε-
κοιμημένων ἀδελφῶν, ἀπαιτοῦντων παρ' ἡμῶν τὰ
μνημόσυνα. Αἱ θεῖαι αὗται εὐχαὶ ἐκπάλαι καθιερω-
θεῖσαι ὑπὸ τοῦ Μ. Βασιλείου ἀποσπῶσιν ἀκούσια

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱ Μο-
νὴν Συκαμίνου Ὁρωποῦ (τοῦ ἀειμνήστου Π. Παρίωνος). Διακρίνεται ὁ Ἀρχιμ. Παΐσιος
Εὐθυμιάδης ἐν μέσῳ τῶν Μοναζουσῶν καὶ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Η ΧΡΟΝΙΑ ΝΟΣΟΣ

Καταχωρημέν εις τὴν στήλην ταύτην σχόλιον τοῦ χριστιανικοῦ περιοδικοῦ «*Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής*», (Ἀθήναι, Ἀπρίλιος 1968), ἐκ τοῦ ὅποιου ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ διαγνώσῃ τὸν πόθον ἑλὼν τῶν Ὁρθοδόξων πρὸς ἐνωσιν τῶν διεστώτων ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ δι' ἐπαναφοράς τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Λατρείᾳ.

Ἰδοὺ τὸ σχόλιον:

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ἔχει ὑπεισέλθει ἀπὸ 45 ετίας σχεδὸν μία ἐπιβλαβὴς ἀταξία ἢ καινοτομία τοῦ ἑορτολογίου, ἣτις ἐχώρισεν ἀπ' ἐνὸς ταύτην ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἑορτολογικῶς καὶ ἐδίχασεν ἀπ' ἑτέρου τὸ ἴδιον ποίμνιον, τὸν εὐσεβῆ λαόν, μὲ καταφανῆ αἰσθήματα ἀντιπαθείας, διὰ νὰ μὴν εἰπωμεν ἐχθρότητος, ἐκατέρωθεν.

Ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει καταντᾷ εἰρωνεῖα νὰ ἐπιχειρῇται ἐνωτικὸς διάλογος μετὰ τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐνῷ ἔχει ἀμφιλογοῦσιν καὶ ἐνδημεῖ τὸ σχίσμα παρ' αὐτοῖς. Τοῦτο ἀσφαλῶς τὸ διαβλέπει καὶ ἡ ἰδία ἡ Ἐκκλησία καὶ κατὰ καιροὺς ἔλαβε μέτρα πρὸς τακτοποιήσιν τὸν ὅλα ὅμως ἀπέβησαν μάταια, καὶ συνεχίζεται ἡ «ἀταξία» μὲ ὀδυνηρὰς συνεπείας, καὶ ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἡθικῆς ἐν γένει ζωῆς πολλῶν ψυχῶν. Εἰς τὴν τακτοποίησιν δὲ τοῦ κακοῦ τούτου ἀπέβλεπον καὶ αἱ κατὰ καιροὺς ἐπίσης φωναὶ πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς ρυθμίσῃ τέλος πάντων τὸ θέμα ἡ Σὴ Ἱ. Σύνοδος οὐκίως.

Κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην θὰ ἦτο ἐνδεδειγμένον νὰ ἐπανέλθομεν εἰς τὴν κατάστασιν ποὺ καθέσθωκε τὸ σχετικὸν Β. Δ. τοῦ 1924 (νέον πολιτικὸν ἡμερολόγιον καὶ παλαιὸν ἑορτολόγιον) διὰ τὴν ποθητὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν, ἕως ὅτου ρυθμισθῇ τελικῶς τὸ ζήτημα ὑπὸ τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ καὶ διὰ τόσα ἄλλα θέματα Πανορθοδόξου Συνόδου.

δάκρυα, διότι μνημονεύουσι τῶν ἰδίων ἡμῶν ἁμαρτιῶν, μνημονεύουσι δὲ καὶ τῶν ψυχῶν τῶν μεταστάντων.

Κατανεκτικὴν δ' εἰκόνα παριστᾷ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ ἅπανα ἡ Ἐκκλησία, πεσοῦσα ἐπὶ γονάτων, ὥσπερ περιμένουσα τὰς πνεύμας γλώσσας, ἀσπράτως κατερχομένης ἐπὶ τῶν μυστικῶς εἰρηροστηκότων τῷ Θεῷ.

Οὕτως ἄπασαν τὴν περὶ τῶν ἀνθρώπων Θεῖαν Πρόνοιαν, ἐκ τῆς ἀπ' ἀρχῆς εἰς ἁμαρτίαν πτώσεως τοῦ Ἀδάμ, καὶ μέχρι τῆς ἐσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀναβιώσεως ἡμῶν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Οὐρανούς, ἅπαντα ταῦτα περιλαμβάνουσιν ἐν ἑαυτοῖς ἀμφοτέρω τὸ Τριῶδια, τὰ τῆς νηστείας δηλαδὴ, καὶ τὸ Πεντηκοστάριον, πρὸς οἰκοδομὴν καὶ σωτηρίαν ἡμῶν διὰ τοσοῦτων μεγάλων ἀναμνήσεων τῶν Θεῶν ἀγαθοεργιῶν.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΚΗΣ

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὑπεβλήθη ὑπὸ ὁμάδος Παλαιοημερολογιτῶν ἐπιστημόνων ὑπόμνημα, διὰ τοῦ ὁποίου θίγεται τὸ θέμα τοῦ συνεορτασμοῦ τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Εἰς τὸ ὑπόμνημα ἀναφέρεται, ὅτι πρέπει νὰ ἀρθῇ τὸ ἀπὸ «40ετίας σοβοῦν σχίσμα» καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ Ἐκκλησία μας εἰς «τὴν κανονικὴν τάξιν».

Ἔθνος 22-3-68

ἜΩΣ ΠΟΤΕ ;

Κατὰ θετικὰς πληροφορίες, οἱ Ἕλληνες τῆς Βορείου Ἠπείρου ὑφίστανται τὰ πάνδεινα ὑπὸ τῶν ἀθέων ὀργάνων τοῦ Κομμουνισμοῦ εἰς τὴν Ἀλβανίαν. Αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι κλείονται, τὰ ἱερὰ σκεύη τῶν ναῶν καίονται, οἱ ἱερεῖς ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποβάλλουν τὰ ράσα, ἐνῷ οἱ γάμοι, βαπτίσματα, κηδεῖαι καὶ αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ ἀπαγορεύονται.

Ἔως πότε, τέλος πάντων, οἱ Ἕλληνες θὰ τυραννῶνται καὶ θὰ στεροῦνται τῆς ἐλευθερίας τῶν, ἕως πότε θὰ εἶναι θύματα τῆς ἀκορόστου θηριωδίας τῶν ἀπαισίων ὀργάνων τοῦ Κομμουνισμοῦ, τὰ ὁποῖα κόπτονται διὰ τὰς ἐλευθερίας τῶν λαῶν καὶ τὴν δημοκρατίαν, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι οἱ μεγαλύτεροι πολέμιοι τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀνωτερότητος;

Ἄς προσερχώμεθα πάντες θεομῶς ὑπὲρ τῶν βασανιζομένων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ ἄς πιστεύωμεν ἀκροδάντως, ὅτι ἡμέραν τινὰ οἱ βασανισταὶ τῶν θὰ ἴστανται πελιδνοὶ πρὸ τῆς σπάθης τῆς Θεῆς Θέμιδος, διότι κατὰ Παῦλον:

«Τὰ ὀφύοντα τῆς ἁμαρτίας θάνατος».

ΠΕΝΘΗ

ΖΩΗ ΑΡΓ. ΤΣΑΝΑΚΑ

Τὴν 28.3.68 ἐν Ζαγορά Πηλίου ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον εἰς λίαν προκεχωρημένην ἡλικίαν, ἡ σεπτὴ Δέσποινα Ζωὴ Ἀργυρίου Τσανάκα. Ἡ ἀειμνήστος ἐκ γενετῆς γνησία Ὁρθόδοξος Χριστιανή, τηροῦσα μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, διήλθεν ὁλόκληρον τὸν βίον της μὲ πλήρη ἀφοσίωσιν εἰς τὸν σύζυγον της Ἀργύριον καὶ εἰς τὴν ἀξιοπρεπῆ ἀνατροφὴν τῶν τριῶν τέκνων της.

Ἀλευθύνομεν τὰ θεριὰ συλλυπητήρια εἰς τοὺς οἰκέλους τῆς ἀειμνήστου, μὲ τὰς εὐχὰς μας, ὅπως ὁ Κύριος κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἐν σκηναῖς δικαίων.

Α. Κ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΤΛΟΣ

Ζαφείριος Γ. Θαλασσινός, ἐκ Βονίτσης Ἀρκαδίας ἀπεβίωσεν τὴν 30 Μαρτίου 1968.